

V biblickom kázaní je nevyhnutné mať rovnováhu a kázanie má mať d'aleký dopad. Musíme si dávať pozor, aby sme sa nesústredili len na jednu úzku časť Písiem na úkor iných častí. Harfa má mnoho strún a na každej jednej má byť brnknuté. Tak isto je to aj s kázaním. Je dôležité, aby sme napríklad pri evanjelizácii mali v kázaní rovnováhu a neprehnali to na úkor vyučovania doktrín. Nachádzame sa v téme: Biblické kázanie a evanjelizácia a v tomto článku sa zameriame viac na evanjelizačné kázanie.

Ten, kto nás vybavuje a uschopňuje evanjelizovať, je Boh. Už sme o tom raz písali, ale znova to zdôrazňujem: Kázanie musí byť adresované mysli, ale – a to platí predovšetkým o evanjelizačnom kázaní – nemá byť studeno intelektuálne. Má byť zamerané na celú bytosť človeka, a to predovšetkým na jeho srdce.

Evanjelizačné kázanie nesmie byť založené len na samých evanjelizačných textoch. Som si istý, že sme všetci počuli kazateľov, ktorí zoberú len jeden verš, ako: „Lebo tak miloval Boh svet, že svojho jednorodného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezhynul, ale mal večný život.“ (Ján 3:16) a iba na ňom postaví posolstvo o spasení. Je to platný, legitímny text evanjelia, ale v kázaní evanjelia, rovnako ako v každom biblickom kázaní, potrebujeme mať širší záber ponad celé Písmo.

Evanjelizačné kázanie nesmie byť nikdy neplatne postavené. Napríklad, evanjelizačný kazateľ nikdy nesmie kázať zo Zjavenia 3:20, kde sa píše: „Hľa, stojím pri dverách a klopem. Keby niekto počul môj hlas a otvoril by dvere, vojdem k nemu a budem večerať s ním a on so mnou.“ Na prvý pohľad sa môže zdať, že je to text určený a vhodný na evanjelizáciu. Vieme ale, že je napísaný zboru v Laodicei. Je určený veriacim. Nie je určený neveriacim. Potrebujeme byť pravdiví a verní v tom, ako vyberáme texty na evanjelizačné kázanie.

Správne kázanie je v súlade s prítomným zhromaždením. Tým chceme povedať, že muž, ktorý káže, vníma reakciu zo strany poslucháčov, aj keď káže len jednému poslucháčovi. Vníma, ako ho veriaci sledujú cez Písma, ako súhlasne prikyvujú svojimi hlavami. Vníma výraz na ich tvárach, že poznajú niečo z pravdy toho, čo sa káže, a že s tým súhlasia. Najväčší stimul pre kázanie je, keď poslucháči sú konateľmi, činiteľmi slova. Keď je hriešnikom ukázané na Krista a oni vnímajú realitu Krista, jeho diela a jeho dôsledok pre svoje životy. A keď tí, ktorí sú Kristovi, zoberú slovo vážne a uvedú ho do praxe, do života.

Základňa cirkvi má nasledovné znaky: 1. Kázanie Božieho slova, 2. krst uverivších a Večera (Pamiatka) Pánova a 3. vykonávanie cirkevnej disciplíny. Disciplína je dôležitá pri kázaní a pri evanjelizácii. Napríklad miestny zbor, miestne zhromaždenie veriacich, by mal kontrolovať kazateľňu. Nechcem tým povedať, že má rozhodovať o tom, čo konkrétne a kedy má byť kázané, ale majú kontrolovať to, kto káže, kto na kazateľnici stojí. Majú byť ostrážití, aby nedovolili hocikomu, aby im kázal. V tomto zmysle musia praktizovať disciplínu. To sa týka predovšetkým tých, ktorí evanjelizujú zástupne za zbor. Nejaká osoba napríklad môže byť plná entuziazmu, čo sa týka evanjelizácie, ale jej poveseť a jej každodenný život privádza evanjelium do hanby. Preto cirkev, zbor, musí kontrolovať to, kto ich reprezentuje v kázaní slova preto, že cirkev, zbor, nesmie byť v žiadnom prípade zdiskreditovaná, pohanená, a ani jej posolstvo.

Novozmluvná evanjelizácia bola založená na zbore, na cirkvi a smeruje do cirkvi. Dokonca ešte aj misijná práca bola zborovo založená. V Písme čítame, ako miestny zbor Kristovho tela organizuje, kontroluje a riadi evanjelizáciu. V Skutkoch 13 a 14 čítame o tom, ako sú Pavol a Barnabáš vyslaní zo zboru v Antiochii na misijnú službu. Keď ukončia svoju misijnú cestu, vracajú sa priamo naspäť do miestneho zboru v Antiochii. Zhromaždia celý zbor a rozprávajú im o tom, aké veci Pán urobil (Skutky 14:27-28). Písmo ukazuje, že toto je disciplína v evanjelizácii, toto je biblický vzor evanjelizácie a tvrdím, že toto je jediná platná metóda evanjelizácie aj dnes.

Musíme ďalej pamätať aj na to, že kázanie je prvotná a biblická metóda evanjelizácie. Je to Božia metóda. Primárny spôsob, ktorým sú ľudia obrátení, nie je cez spievanie alebo niečo podobné, ale trvalé ovocie evanjelizácie je, keď muži a ženy sú presvedčení Božím slovom. Keď sa podvolia pod vedenie Božieho slova, aby hľadali Pána, kým sa dá nájsť.

V evanjelizácii, ako som už uviedol, nemáme kázať to, čo sa zdá byť evanjelizačným textom. V Písme je dostatočné množstvo priamych veršov vhodných na evanjelizačné kázanie. Je v ňom dostatok primárneho materiálu pre evanjelizačné kázanie. Takým je hneď text v Genezis 3:15, ktorý teológovia nazývajú prvotné zasľúbenie. Je to matka všetkých zasľúbení v Písmach. Celé evanjelium je založené na tomto verši preto, lebo už tu čítame o tom, ako Pán Ježiš Kristus zničí skutky satana. Satanovi sa v odplate pomsty ešte môže podariť urobiť život pre ľudí ťažkým, nepríjemným, nepohodlným, ale nemôže nás už oddeliť od lásky Božej, ktorá je v Kristu Ježišovi (Rímskym 8:39). Aký je teda cieľ evanjelizácie?

Cieľ evanjelizácie

Cieľom evanjelizácie je zachraňovať hriešnikov na Božiu slávu. Kazatelia často očakávajú okamžité rozhodnutia, okamžité odpovede na svoje kázanie, ale v tomto treba byť opatrný. Niektoré okamžité rozhodnutia budú opravdivé a skutočné, ale vo všeobecnosti na trvalé rozhodnutie zvyčajne je potrebný nejaký čas. Je to v tom zmysle, že myseľ musí byť informovaná a musí absorbovať, pohltiť, informáciu, ktorú prijala. Obyčajne človek musí o počutí porozmýšľať a k tomu potrebuje obyčajne nejakú dobu. Je to Svätý Duch, ktorý zoberie počutú Božiu pravdu a aplikuje ju na srdce.

Viera v evanjelium musí byť založená na faktoch. Pravá biblická evanjelizácia musí ohlasovať Božie učenie. Oznámiť mužom a ženám, že existuje Boh. Boh, ktorý je živý a večný. Povedať im o jeho prirodzenosti, o jeho charaktere a o tom, že je svätý. Zvestovať ľuďom kompletne o všetkých Božích vlastnostiach. Zatiaľ čo je Bohom lásky, je aj Bohom hnevu a Bohom súdu, a že Boh má hnev na každý hriech a v každý deň a je to Boh, ktorý zavrhuje mužov a ženy na večnosť. Nábožných ľudí, tých, ktorí majú náboženstvo, ktoré nie je založené na Písmach, zavrhuje do pekla. Záchrana je len skrze vieru v samotného Krista a skrze samotnú Božiu milosť.

Ľuďom je ustanovené raz zomrieť a po smrti príde súd. My všetci sa musíme ukázať pred Bohom. Nový zákon neuvádza a neposkytuje žiadnu nádej pre tých, ktorí zomrú vo svojich hriechoch. Žiadne modlitby za mŕtvych niktorému z nich nepomôžu. Žiadne omše nezachránia a niet ani žiadneho očistca.

Pravá evanjelizácia musí hovoriť o ľudskej padlosti. O tom, že človek je skazený a neschopný sa zachrániť cez žiadne svoje skutky a ani cez náboženské úkony. Že je úplne bez nádeje a bez Boha. Že je pod Božím hnevom a súdom. Boh, ktorý sa hnevá na hriešnikov každý deň, sa bude na nich hnevať aj celú večnosť.

Pravá evanjelizácia prehlasuje nie len takéto strašné veci o padlom človeku, ale zvestuje aj o Božej láske v Kristu Ježišovi. Hovorí o tom, že tento Boh, ktorý sa hnevá na hriešnikov každý deň, hriešnikov stále aj miluje. Preto poslal svojho Syna, aby zomrel na golgotskom kríži a vysvetľuje aj to, prečo ho poslal sem na Zem medzi hriešnikov – aby zachránil svoj ľud z ich hriechov. Aby ich vytrhol, zachránil z jamy pekla. Aby ich zobral preč z tej širokej cesty, ktorá vedie do zahynutia, a aby ich postavil na úzku cestu, ktorá vedie do života. Na kríži kalvárie je Božia láska viditeľne ukázaná.

Dobrá správa evanjelia Ježiša Krista je táto: Božia nezaslúžená priazeň je prístupná hriešnikom, ktorí si ju vôbec nemôžu zaslúžiť, ale každý, kto uverí v Pána Ježiša Krista, bude spasený. Bude zmierený s Bohom skrze Ježiša Krista. Bude mať novú nádej a nebude zahanbený.

Pravá evanjelizácia privádza ľudí, mužov a ženy, do zúfalstva preto, lebo ich privedie ku koncu ich vlastného ja. Hovorí im o tom, akí sme bezmocní a v beznádeji. Oni potom uvidia seba samých, ako visia nad večnou priepasťou a vidia seba ako zúfalých a doráňaných.

Skrze verné kázanie evanjelia sú mužovia a ženy vedení na miesto zúfalstva a sú prebodnutí, bodnutí vo svojom srdci. Verne kázané evanjelium oznamuje: „Hľaď, to je Baránok Boží, ktorý sníma hriechy tohto sveta.“

Evanjelizačné kázanie musí volať mužov a ženy veriť v Ježiša Krista. Musí ich volať k pokániu a k odvráteniu od svojich hriechov. Právě evanjelizačné kázanie musí byť ponúknuté slobodne a úplne univerzálne a všeobecné všetkým. V ponuke evanjelia nesmie byť žiadne obmedzenie. Ak naša doktrína o Božej suverenite vo veci spasenia nám zabraňuje ponúkať Krista zdarma, slobodne a voľne, potom naše chápanie tohto učenia je veľmi mylné. Správne uchopená doktrína dáva dôveru a uistenie vo veci biblického a evanjelizačného kázania.

Biblické evanjelizačné kázanie musí deklarovať Boha Biblie. Nie Boha našej predstavy, ale Boha, ktorý je svätý a Boha, ktorý je spravodlivý. Boha, ktorý netoleruje a nebude tolerovať hriech, ale Boha, ktorý zachraňuje všetkých, ktorí k nemu prídu, ktorí sa k nemu obrátia.

Kristus musí byť kázaný v moci Svätého Ducha. Pritom nesmieme zabudnúť, že zachraňuje Ježiš Kristus a viera v neho a jeho dielo, ale je to Svätý Duch, ktorý aplikuje (vkladá) túto Božiu pravdu do srdca človeka. Keď bolo tri tisíc obrátených na deň Letníc, bol to Svätý Duch, ktorý im ukázal Božskú znamenitosť Kristovho diela. A je to Svätý Duch, ktorý ukazuje na Božskú znamenitosť Kristovho diela aj v dnešných dňoch.

Kázanie a evanjelizácia musia byť urobené s plnou vážnosťou. Nie je žiadne miesto pre nepodstatný humor na kazateľni preto, že verný kazateľ sa zaoberá otázkami a vecami, ktoré sa týkajú večného života a večnej smrti.

Kázanie a evanjelizácia majú položiť hlboké základy. Musia zapustiť hlboké korene do mysle a srdca poslucháčov, aby na tomto základe mohla byť vybudovaná pevná viera.

Cieľom kázania je na prvom mieste Božia sláva, vzdať Bohu slávu. Je to dosiahnuté tým, že poslucháčom je sprítomnené vykonané spasiteľné dielo. Kto je dostatočný na tieto veci? Naša dostatočnosť nie je z nás, ale je z Pána Ježiša Krista.